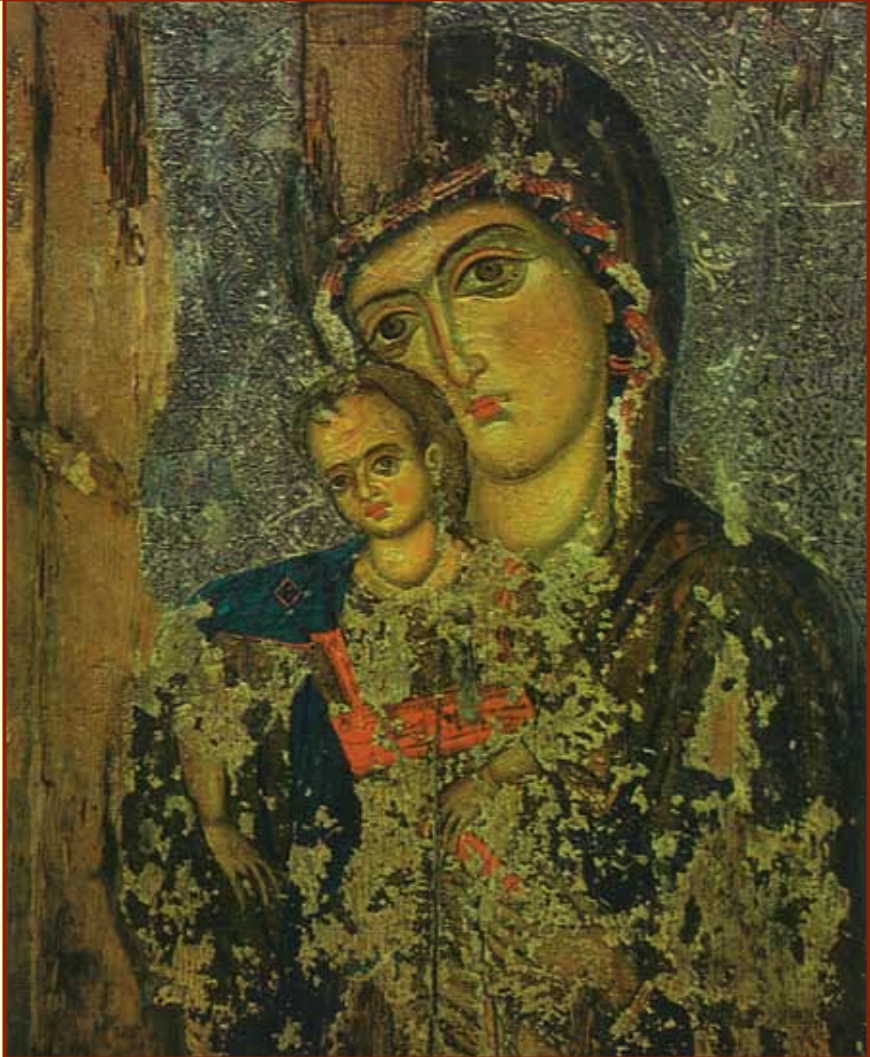




ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΚΕΝΤΑΡΕΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ



ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 207

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2024

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Ατδ, Λάρνακα



Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΠΟΚΛΗΝΠΤΕΤΑΙ!

Αγίου Ιωάννη Χρυσοστόμου



Κύριος λέει:

Εγώ εἶμαι πατέρας, ἐγώ ἀδελφός, ἐγώ νυμφίος, ἐγώ οἰκία, ἐγώ ἔνδυμα, ἐγώ ρίζα, ἐγώ θεμέλιο. Κάθε τί τό ὅποιο θέλεις ἐγώ· νά μήν ἔχεις ἀνάγκη ἀπό τίποτε. Ἐγώ θά σέ ὑπηρετήσω· διότι ἦλθα νά ὑπηρετήσω, ὄχι νά ὑπηρετηθῶ. Ἐγώ εἶμαι καί φίλος, καί μέλος τοῦ σώματος καί κεφαλή καί ἀδελφός, καί ἀδελφή καί μητέρα, ὅλα ἐγώ· ἀρκεῖ νά διάκεισαι φιλικά πρὸς ἐμέ. Ἐγώ ἔγινα πτωχός γιά σένα· ἔγινα καί ἐπαίτης γιά σέ· ἀνέβηκα ἐπάνω στό σταυρό γιά σένα· ἐτάφην γιά σέ· στόν οὐρανό ἄνω γιά σέ παρακαλῶ τόν Πατέρα· κάτω στή γῆ ἐστάλην ἀπό τόν Πατέρα ὡς μεσολαβητής γιά σένα. Ὅλα γιά μένα εἶσαι σύ· καί ἀδελφός καί συγκληρονόμος καί φίλος καί μέλος τοῦ σώματος. Τί περισσότερο θέλεις; ❖

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Η Θεοτόκος, Κερύνεια, 13ος αἰ'.



ΗΜΗΜΗ ΠΑΤΡΙΔΑΣ

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

1974 - 2024

Πώς νά συγκριθοῦν οἱ ἐποχές;...

Ποιά σχέση τοῦ τότε μέ τό τώρα;...

Τί βίωναν οἱ «ἄνθρωποι τῆς εἰσβολῆς» καί τί μετά ἀπό 50 χρόνια;...

Ὅσο καί νά ζοῦμε μιά ἄλλη ἐποχή οἱ συνέπειες τῆς «εἰρηνευτικῆς ἐπιχείρησης» τοῦ Ἀττίλα παραμένουν. Ὅσοι ἔζησαν τότε τή φρίκη τοῦ πολέμου, τοῦ ξεριζωμοῦ, τῆς προσφυγιάς, δέν ξεχνοῦν, δέν μποροῦν νά διαγράψουν τίς ἐμπειρίες. Καί ὅσοι ἄκουσαν ἀπό αὐτούς πού ἔζησαν, γνωρίζουν «ἐξ ἀκοῆς» τά γενόμενα.

Τά χρόνια προχωροῦν, οἱ γενιές διαδέχονται ἢ μία τήν ἄλλη, ἢ καθημερινότητα ἔχει τή δική της πραγματικότητα, οἱ πολιτικοί λένε ὅτι προσπαθοῦν νά βροῦν λύση, τά ἐρωτήματα παραμένουν γιά μισόν αἰῶνα ἀναπάντητα, τά σχόλια καί οἱ κριτικές ἀντικρουόμενες.

Μέ αὐτά τά δεδομένα, καί ὄχι μέ αὐτά πού θά θέλαμε, πρέπει νά ζήσουμε! Ἄλλωστε, οἱ πρόγονοί μας σέ αὐτό τόν τόπο ἔζησαν σέ χειρότερες συνθήκες μέ τήν κυριαρχία ὀλόκληρου τοῦ νησιοῦ ἀπό κατακτητές. Ἡ σοφία τους τοὺς βοήθησε νά δεχτοῦν ὅ,τι δέν



μποροῦν νά ἀλλάξουν ἀναμένοντας τήν ὥρα πού θά μποροῦσαν νά τό ἀλλάξουν.

Ὡστόσο, χωρίς νά ὑποτιμᾶται τό βιοτικό ἐπίπεδο, τά ἀνθρώπινα δικαιώματα, ἀκόμα ἡ εὐημερία καί ἡ δυνατότητα ἀπόλαυσης τῆς ζωῆς, εἶναι ἀναγκαῖο νά κατανοήσουμε καί νά διδάξουμε στά παιδιά μας ὅτι «οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνον ζήσεται ἄνθρωπος», ὅτι ὁ ἄνθρωπος χρειάζεται καί «κάτι ἄλλο» πέρα ἀπό τά ὑλικά γιά νά ζήσει ὄντως.



Ὁ Γέροντας Τρύφωνας τοῦ Βάσον στό σημαντικό βιβλίο του «Μικρά Ἑωθινά» μιλά καί γιά τήν ἀστοχία μας, ὅταν ἐπικεντρῶνουμε ὅλη τήν προσοχή στά ἀρνητικά τῆς ζωῆς μας. Αὐτό μπορεῖ νά συμβαίνει μέ τούς ψυχοθεραπευτές, ὅταν βάζουν ταμπέλες στους ἀσθενεῖς τους, στά πολιτικά κόμματα, ὅταν στηρίζονται στά ἀρνητικά τῶν ἄλλων, στίς θρησκευεῖες, στίς κοινότητες πού θεμελιώνονται στό φόβο γιά νά κρατοῦν τούς ὁπαδούς τους σέ πειθαρχία. Καί συμπληρώνει: «Ὁ Θεός μας, μᾶς προσκαλεῖ νά ζή-



σουμε ως παιδιά Του και νά αξιοποιήσουμε ὅλα τὰ δῶρα πού μᾶς ἔδωσε, τὰ ὁποῖα ὀδηγοῦν σέ πληρότητα ζωῆς. Ὁ φόβος ἔχει κατατροπωθεῖ γιά τούς χριστιανούς, ἀκριβῶς ἐπειδή ἔχουν Αὐτόν Πατέρα. Ἡ Ὁρθοδοξία ἐνθαρρύνει τόν λαό τοῦ Θεοῦ νά ζεῖ μέ πιστότητα στίς ἐντολές Του, ὄχι ἐπειδή θά ὑπάρξουν σοβαρές συνέπειες ἂν δέν τό κάνουμε, ἀλλά λόγω τῆς μεγάλης χαρᾶς πού εἰσπράττουμε ὅταν εἴμαστε σέ κοινωνία μέ τόν Πατέρα μας».

Τό «κάτι ἄλλο» πού καλούμαστε νά ζήσουμε και νά διδάξουμε εἶναι ἡ ὁμορφιά τῆς σχέσης μας μέ τόν Θεόν ὅπως τήν προβάλλει, αἰῶνες τώρα, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Αὐτό, βέβαια, δέν γίνεται θεωρητικά οὔτε μαζικά. Ὑπάρχει ὡς πρόσκληση γιά ὅσους δέν ἀντέχουν τή μιζέρια, τήν πνευματική ρουτίνα, τήν πεζότητα τοῦ βίου. Ἔτσι, ἡ πατρίδα μέ ὅλα τὰ θετικά πού ἔχει ὡς ἔννοια καί ὅλα τὰ ἀναγκαῖα πού μᾶς προσφέρει γιά ἐπιβίωση, δέν εἶναι παρά γιά τόν κόσμο αὐτό. Φυσικά καί θά πρέπει νά τήν προστατεύσουμε, ἂν χρειαστεῖ, ἢ νά τήν ἐλευθερώσουμε ὅταν θά ἔλθει ἡ ὥρα. Χρειάζεται, ὅμως, νά γνωρίζουμε ὅτι «δέν ἔχουμε ἐδῶ μόνιμη πολιτεία, ἀλλά λαχταροῦμε τή μελλοντική» (Ἐβρ. 13,14). Ὅπως θά πεῖ ὁ Ἔλιοτ:

«Δέν ἔχουμε ἐδῶ μένουσα πόλη,
δέν εἶναι ἐδῶ γωνιά νά ἀκουμπήσεις.
Κακός ὁ ἀγέρας, κακός ὁ καιρός,
ἀβέβαιο τό κέρδος,
βέβαιος ὁ κίνδυνος». ❖



ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΙΑΣ

Ἀπό ἐπιστολή τοῦ ὁσίου Παναῆ τοῦ ἐκ Λύσης

Ἡμεῖς δόξα τῷ Θεῷ εἴμαστε ὅλοι καλά, περνοῦμεν ὑπὸ χάριν, εἴμασιν εὐχαριστημένοι· νὰ ἔχουμεν καὶ παράπονα; Ὁ ἔρχομός μας εἰς ζωὴν, εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος, εἶναι νὰ δοκιμαστοῦμεν, καὶ νὰ ὑποφέρουμεν ὅ,τι ἐπιτρέψει ὁ Κύριος νὰ ὑποστοῦμεν.

Ἔχοντας ὑπ' ὄψιν ὅτι δέν ἔζησεν οὔτε ἓναν πλάσμα χωρὶς δοκιμὴν καὶ θλίψιν οὔτε ὑπάρχει τόπος ἀπείραστος καὶ ἀσκανδάλιστος, ὅπου καὶ ἂν εἴμαστε καὶ ὅπου καὶ ἂν πᾶμε. Τὰ ἀσκανδάλιστα στοὺς Οὐρανοὺς. Ἄν ὁ Χριστός, ὁ ἀναμάρτητος, γιά



τίς δικές μας ἁμαρτίες ὑπέφερον τόσα καὶ τόσα καὶ ἐθυσίασθη, ἡμεῖς γιά τίς δικές μας ἁμαρτίες ἀμέτοχοι; Δέν εἶναι δίκαιον. Νομίμως καὶ δικαίως πρέπει νὰ δεχόμεθα εὐχαρίστως κάθε δοκιμασίαν, καὶ νὰ προτιμοῦμεν νὰ ὑποφέρουμεν εἰς τούτην τὴν ζωὴν προσωρινά, γιά νὰ γλυτώσουμεν τὰ αἰώνια πού εἶναι ἀτελεύτητα.



Τά παθήματα τῆς προσφυγιᾶς πρέπει νά μᾶς γίνουν μαθήματα, νά μάθουμεν καί νά καταλάβουμεν τό ἄστατον τοῦ κόσμου τούτου, καί ὅτι «οὐκ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλά τήν μέλλουσαν νά ἐπιζητοῦμεν», «ἐν ἧ οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλά ζωὴ ἀτελεύτητος». Καί γιά τά οικονομικά καί τήν συντήρησίν μας ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶπε: «ἔχοντες διατροφάς καί σκεπάσματα ἀρκεῖστε τῶν τοιούτων». Δέν ἔχουν τελείωμαν τά πολλά. Νά ἀγαπήσουμε τόν Θεόν, νά τηροῦμεν τάς ἐντολάς του, νά γίνουμεν παιδιά, τέκνα του, καί ὅλα μᾶς τά παρέχει δωρεάν καί ἄφθονα. «Δέν εἶναι προσωπολήπτης ὁ Θεός». «Ἀνατέλλει τόν ἥλιον ἐπί πονηρούς καί ἀγαθούς, καί βρέχει ἐπί δικαίους καί ἀδίκους». Ἀγαπᾶ τόν κόσμο ὅλο.

«Ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδέ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρρεν καί θῆλυ, ἀλλά πάντες ἡμεῖς εἰς ἔσμέν ἐν Κυρίῳ». Αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν. ❖



Ὁ μόνο σημαντικὸ πρᾶγμα στή ζωὴ εἶναι αὐτό πού καταλύει τόν θάνατο, μᾶλλον ὄχι αὐτό, ἀλλά Ἀυτός – ὁ Χριστός.

Ἐπάρχει ἀναμφίβολα μόνο μιά χαρά: νά τόν γνωρίσεις καί νά τόν μοιράζεσαι μέ ἄλλους.

π. Ἀλέξανδρος Σμέμαν



ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΣ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΗΣ ΕΙΣΒΟΛΗΣ

Από τό βιβλίο τοῦ Ρόνι Ἀλασόρ «Διαταγή:
Ἐκτελέστε τούς αἰχμαλώτους».

Τό βιβλίο τοῦ Ρόνι Ἀλασόρ ἔφερε στήν ἐπικαιρότητα ὁ καθηγητής Γιαλτσίν Κιουτσούκ μιλώντας σέ τηλεοπτική ἐκπομπή γιά τό «φίλο» του Ἀττίλα Ὀλγκάτς, ὁ ὁποῖος ὁμολόγησε κυνικά ὅτι σκότωσε 10 Ἑλληνοκύπριους κατά τή διάρκεια τῆς τουρκικῆς εἰσβολῆς. Ἀκολουθοῦν συγκλονιστικά ἀποσπάσματα ἀπό τό βιβλίο πού ἔχει ὡς τίτλο «Διαταγή: Ἐκτελέστε τούς αἰχμαλώτους». Σφαγές ἀμάχων, ἐκτελέσεις αἰχμαλώτων καί κάθε εἶδους αἰσχροτήτες περιγράφουν σέ μαρτυρίες τους βετεράνοι τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ.

Μία ἀπ' αὐτές ἀναφέρει:

Ἄ "δικός" μου ἦταν ἕνας ξανθός σγουρομάλλης νεαρός μέ γαλάζια μάτια. Ἄν καί πρῖν ἀπό λίγο εἶδε τόν ἄλλο συγχωριανό του νά πεθαίνει, δέν ἦταν καθόλου ταραγμένος. Τόν πῆρα καί τόν πῆγα λίγα μέτρα πιό ἐκεῖ. Ἄμουν σέ ἀδιέξοδο καί σέ ἀμηχανία. Ἄ ἀξιωματικός περίμενε νά μᾶς δεῖ νά γινόμαστε ἐκτελεστές. Δέν μπορούσα νά κάνω ἄλλιῶς. Ἄομως, παρ' ὅλα αὐτά δέν μπορούσα νά τόν σκοτώσω ἐν ψυχρῷ. Ἄψαχνα μιᾶ δικαιολογία γιά νά τόν σκοτώσω. Τόν κοίταξα στά μάτια καί τόν ρώτησα:



- Γίνεσαι μουσουλμᾶνος;

Ἐκεῖνος στεκόταν ὄρθιος μέ τά χέρια δεμένα καί μέ κοίταξε στά μάτια. Ἔδειξε νά κατάλαβε καί σχεδόν χαμογελώντας, κούνησε δεξιά ἀριστερά τό κεφάλι του καί μου εἶπε μιά λέξη ἄγνωστη σ' ἐμένα:

- ὄι, ὄι.

Κατάλαβα τήν ἄρνησή του, ἡ ὁποία καί ἦταν ἡ ἀφορμή πού ζητοῦσα γιά νά σηκώσω τό ὄπλο μου. Ἔτσι, ἀπλά, γιά νά μήν πέσω στά μάτια τοῦ ἀξιωματικοῦ καί τῶν συναδέλφων μου, ἄδειασα μιά ὀλόκληρη γεμιστήρα πάνω του. Τώρα ὅμως μέ τύπτει ἡ συνείδηση καί βασανίζομαι γί' αὐτό τό ἔγκλημα. Τά μάτια αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ καί τό χαμόγελό του δέν φεύγουν ποτέ ἀπό τή σκέψη μου. Τούς ἄλλους δύο Ἑλληνοκύπριους τούς σκότωσαν οἱ δύο λοχίες. Ἀφήνοντας τά πτώματα ἄταφα, γυρίσαμε στό χωριό. Ὅπως ἔλεγε ὁ λοχαγός μας, εἶχαμε γίνει πιά «ἄνθρωποι τοῦ παραδείσου».





Η ΣΙΩΠΗΛΗ ΚΡΑΥΓΗ ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ

π. Χαράλαμπος Παπαδόπουλος



Πόσες φορές δέν στάθηκα μπροστά στην εικόνα Της, στό καντήλι Της καί δέν είχα τίποτε απολύτως νά Της πῶ. Κενό, τίποτα, ὄλος μάτια, ὄλος δάκρυα... Λέξη δέν ἔβγαινε ἀπό τά ξεραμένα χείλη μου. Λέξη ἀπό τό παραγμένο μου μυαλό.

Εἶναι τότε πού ὁ πόνος σέ κλειδώνει, πού σέ παγώνει στόν πιό βαρῦ χειμῶνα τῆς καρδιᾶς σου. Σιωπή, βλέμμα κενό, καρδιά παραλυμένη.

Όταν πονᾶς δέν μιλάς, σιωπᾶς καί εἶναι τόσο δυνατές οἱ κραυγές σου πού δέν ἀκούγονται.

Έχω δεῖ χείλη νά πάλλονται δίχως νά μιᾶνε. Φωνές νά βραχνιάζουν δίχως νά λένε λέξη. Όλος ὁ ἄνθρωπος γίνεται μάτια, ὄλο τό σῶμα μιά κραυγή, μιά φωνή δίχως ἦχο.

Σιωπή, σῶμα σέ στάση προσευχῆς, σέ κατάσταση ἀναμονῆς...



Πόσες φορές προσευχήθηκα σέ αυτή τήν ἀπόλυτη σιωπή. Σέ αὐτά τά κρύα πατώματα τῆς μοναξιάς σέ νύχτες πού ἔμοιαζαν ἀξημέρωτες.

Μόνη παρέα τό εἰκόνισμα τῆς Παναγίας, μιᾶ ἀγκαλιά, ἓνα χᾶδι Μάνας, μιᾶ ζεστή ἀγκαλιά καί ἓνας ἦχος στό αὐτί «σσοσσοσς, ὅλα θά πᾶνε καλά.....».

Αὐτή εἶναι ἡ Παναγία, πού ἀκούει τίς προσευχές τῶν σιωπηλῶν, πού, ἐνῶ δέν μιλάς, ξέρει τί λές, πού, δίχως νά ἐξηγεῖς, ξέρει τί νιώθεις καί σέ καταλαβαίνει.

Σέ αὐτή τήν μάνα τῆς σιωπῆς προσευχήθηκα καί σήμερα, προσευχηθήκαμε ὅλοι, ἀκόμη καί αὐτοί πού δέν πῆγαν ἐκκλησία.

Ἄκουσε τίς σιωπές μας, ἔνωσε τα πένθη καί τίς ἀπώλειές μας. Τίς θλίψεις καί τά ἄγχη μας, τούς φόβους καί πανικούς μας, τίς ματαιώσεις καί ἀπογοητεύσεις μας.

Καί νά εἶστε γιά ἓνα σίγουροι, ὅσο οἱ ἄνθρωποι θά σᾶς σταυρώνουν ὁ Θεός θά σᾶς ἀνασταίνει.

Ὅσο οἱ ἄνθρωποι θά σᾶς πληγώνουν ὁ Χριστός θά σᾶς συνηχοφύει, ὅσο οἱ ἄνθρωποι θά ματαιώνουν τά ὄνειρά σας, ἡ Παναγία θά γίνεται ἡ πλατυτέρα τῆς καρδιάς σας, πού μέσα στό πλάτεμα τῆς ἀγκαλιᾶς Της θά χωρᾶμε ὅλοι, προδότες καί προδομένοι... ❖



ΚΙ ΑΝ ΑΠΟΤΥΧΩ;

π. Θεμιστοκλή Μουρτζανού

Ενας από τούς μεγάλους φόβους μας σέ ό,τι κι αν ξεκινούμε ή επιθυμοῦμε νά ξεκινήσουμε είναι ή άποτυχία. Σέ κανέναν δέν άρέσει νά χάνει. Άλλωστε, ύπάρχει τό δόγμα ότι «ό πρώτος είναι τά πάντα, ό δεύτερος τίποτα». Ό πολιτισμός μας, έξάλλου, δέν είναι μέ τόν νικημένο. Μας ζητά νά είμαστε αισιόδοξοι, νά έχουμε θετική διάθεση, νά λέμε «όλα θά πάνε καλά», γιά νά μπορέσουμε νά παλέψουμε χωρίς νά τό βάλουμε κάτω. Δέν είναι άπαραίτητα κακό αυτό. Κανείς δέν ξεκινά μια προσπάθεια γιά νά χάσει. Ούτε και μια σχέση. Θέλει νά έλπίζει ότι ή πορεία θά έχει θετική έκβαση.





Ὁ φόβος ὁμως τῆς ἀποτυχίας συχνά παραλύει αὐτόν πού θέλει νά προχωρήσει. Τόν ἀγχώνει σέ τέτοιο βαθμό, ὥστε νά μήν θέλει κἄν νά προσπαθήσει. Εἶναι ἡ χαμηλή αὐτοεκτίμηση, ἡ αἴσθησις δηλαδή ὅτι δέν ἀξίζει καί ὅτι ὁ ὅποιος ἀγώνας εἶναι καταδικασμένος ἐκ τῶν προτέρων, πού καθιστᾷ τόν στόχο ἄνευ ἀντικειμένου. Λησμονεῖ ὁμως αὐτός πού σκέφτεται ἔτσι ὅτι δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού νά μήν ἔχει μοναδική ἀξία. Ἄν μάλιστα βλέπουμε τά πρόσωπά μας στά πλαίσια τῆς πίστεως, τότε δέν μπορούμε νά μή θυμόμαστε ὅτι εἴμαστε πλασμένοι ὡς εἰκόνες Θεοῦ, ὅτι γιά τόν καθένα μας ὁ Χριστός ἔγινε ἄνθρωπος, ὅτι ἡ ἀνάστασις εἶναι κοινή γιά ὅλους μας. Ἐπομένως, πῶς μπορούμε νά εἴμαστε χωρίς χαρίσματα, χωρίς ἀξία, χωρίς δυνατότητες;

Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι εἴμαστε ὅλοι ἱκανοί γιά ὅλα. Εἶναι ἄλλο ἡ αὐτοεκτίμηση καί ἄλλο ἡ αὐτογνωσία. Ὅποιος γνωρίζει τόν ἑαυτό του, τίς δυνατότητές του, τά ἐνδιαφέροντά του, τήν ὄρεξή του νά προσπαθήσει γιά κάτι, εἶναι βέβαιο ὅτι θά διαλέξει τό ταξίδι. Δέν θά κρυφτεῖ μπροστά στήν δοκιμασία, προκειμένου νά πετύχει στόν στόχο του, ἀλλά καί ὅτι δέν θά συντριβεῖ, ἐάν τό ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγώνα του δέν εἶναι τό ἐπιθυμητό. Ὅπως ὁ ποιητής ἀναφέρει, «ἡ Ἰθάκη» εἶναι ἡ βάση πού μᾶς δίνει τήν εὐκαιρία νά παλέψουμε στή ζωῆ, ἀσχέτως ἂν θά φτάσουμε ἐκεῖ.



Ἐδῶ ἔρχεται ἕνας σπουδαῖος παράγοντας. Εἶναι ἡ ὠριμότητα πού ἀποκτιέται, ἀκόμη κι ἂν ἀποτύχουμε. Ὁ ἄνθρωπος, ὅταν διαλέγει ἕναν στόχο σύμφωνα μέ αὐτά πού μπορεῖ ἢ καί λίγο παραπέρα, τότε μαθαίνει τί σημαίνει κόπος. Τί σημαίνει ἐπένδυση ἀγάπης. Τί σημαίνει νά δίνεις τόν ἑαυτό σου γιά κάτι ἢ γιά κάποιον. Συμβόλαιο μέ τήν ἐπιτυχία δέν ἔχουμε. Ὅμως μποροῦμε, ἀκόμη καί μέσα ἀπό τήν ταπείνωση τῆς ἡττας, νά νιώσουμε τί μᾶς ταιριάζει, τί μᾶς ἀξίζει, πῶς θά προσπαθήσουμε ἀπό τήν ἀρχή νά βροῦμε ἕνα καινούργιο μονοπάτι.

Κλειδί εἶναι ἡ ταπεινότητα καί στή νίκη καί στήν ἡττα. Κλειδί εἶναι ἡ αἴσθηση ὅτι ὑπάρχουμε ὄχι μόνο γιά τόν ἑαυτό μας ἀλλά καί γιά τόν ἄλλο. Ὁ γονέας πού γίνεται παράδειγμα συνεχοῦς προσπάθειας καί κόπου γιά τό καλύτερο, ἀκόμη καί στίς ἀποτυχίες του, κάνει τό παιδί του νά νιώθει τί σημαίνει ἀγάπη. Στή σχέση αὐτός ἢ αὐτή πού ζητᾶ τήν ἀνανέωση, τήν ἐκπληξη, γιά νά κάνει τήν ἀγάπη νά μή μαραθεῖ, ἀκόμη κι ἂν δέν τά καταφέρει νά γοητεύσει, ἀφήνει στόν ἄλλο τήν αἴσθηση ὅτι δέν συμβιβάστηκε. «Εἶναι ὠραία ἡ θάλασσα γιατί κινεῖται πάντα», λέει τό τραγούδι. Ὅποιος βάζει ἀρχή καί στήν ἡττα του, ἀκολουθεῖ τόν δρόμο πού θέλει ὁ Θεός, γιά νά νικηθεῖ ὀριστικά ὁ φόβος. ❖



«ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΕΠΤΩΧΕΥΣΑΝ ΚΑΙ ΕΠΕΙΝΑΣΑΝ...»

Μητροπολίτη Μόρφου Νεόφυτου

Είναι ολοφάνερο, πιά, ότι καλούμαστε νά ζήσουμε περισσότερο λιτά, περισσότερο μετρημένα και προσγειωμένα και μέ σωστότερη ιεράρχηση τών προτεραιοτήτων μας. Ήθελημένα ή άθελητα, επενδύσαμε πάρα πολύ στον εύκολο τρόπο ζωής πού είχαμε μέχρι πρόσφατα, χωρίς νά σκεφτόμαστε ότι όλα αυτά μιά μέρα μπορεί νά καταρρεύσουν, κι από πλούσιοι νά γίνουμε φτωχοί και νά πεινάσουμε, όπως τό άκούμε νά ψάλλεται στην έκκλησία σέ ήχο βαρύ στον Έσπερινό, τόν στίχο δηλ. από τόν 33ο Ψαλμό του βασιλέα Δαβίδ: «Πλούσιοι επτώχευσαν και επείνασαν, οί δέ έκζητούντες τόν Κύριον ούκ έλαττωθήσονται παντός αγαθοῦ». Δηλαδή, δέν είναι κάτι τό ασυνήθιστο στην ιστορία του κόσμου οί πλούσιοι νά φτωχαίνουν· και ή Έκκλησία, πού δέν είναι εκτός πραγματικότητας, μās λέει: «Ένώ οί πλούσιοι φτωχαίνουν και πεινοῦν, αυτοί πού έχουν έγνοια και πρώτο τους μέλημα ν' αναζητούν τόν Κύριο, τόν Θεό τής ζωής και του θανάτου, δέν θά έλαττωθοῦν κανενός αγαθοῦ. Τίποτα, δηλαδή, δέν θά τους λείψει». ❖



ἈΘἈΝἈΤΗ ΚΥΠΡΟΣ

Γέροντος Μωυσέως Ἀγιορείτου

Νησί τῶν Ἀγίων καί τῆς Παναγιᾶς
τῶν δακρύων, τοῦ πένθους
τῶν νεκρῶν καί τῶν ἀγνοουμένων
τῶν Μονῶν, Ἐκκλησιῶν καί τῶν τάφων
τοῦ μεγάλου Θεοῦ, τοῦ μεγάλου Θεοῦ πού βρέχει ξανά
ἐπί δικαίων καί ἀδίκων.

Προσκυνῶ τίς μύριες εἰκόνες σου
ἀνάβω κεριά καί λαμπάδες
μιλῶ μέ γερόντισσες
διαβάζω ποιήματά σου.

Κύριε, ἐκέκραξα πρὸς σέ ἀπόψε
ταχύ ἐπάκουσόν μου
ὑπέρ τῆς φίλης Κύπρου τώρα
ἀπόκαμε καί δέν ἀντέχει ἄλλο
τόσα μαρτύρια, τόσα μαρτύρια, τόσους σταυρούς,
ταχύ ἐπάκουσόν μου.

Παρθενομήτορ πρέσβευε
ὑπέρ τῶν τόσων φίλων σου,
ὑπέρ τῆς Κύπρου ὅλης
ζώντων, κεκοιμημένων.

Μαχαιριώτισσα πρόφτασον
Κυκκώτισσα, ἐπάκουσον
Σταυρέ, σκέπε καὶ φύλαττε
ὑστατη ὥρα νῦν ἐστί.

